

Sygn. akt: I C 108/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Karpińska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Kamila Salamońska

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2017 r. w Toruniu

sprawy z powództwa H. W.

przeciwko T. T. i J. T. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych T. T. i J. T. (1) solidarnie na rzecz powoda H. W. kwotę 8.600 zł (osiem tysięcy sześćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części postępowanie umarza;

III. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 2.247 zł (dwa tysiące dwieście czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w Toruniu kwotę 37,50 zł (trzydzieści siedem złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem połowy opłaty od cofniętego powództwa.

I C 108/17

UZASADNIENIE

Powód H. W. wniósł o zasądzenie od pozwanych T. T. i J. T. (2) solidarnie kwoty 10.100 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 kwietnia 2011 r. oraz kosztów procesu z tytułu zwrotu pożyczki.

Nakazem zapłaty z dnia 30 grudnia 2016r, sygn. akt I Nc 1945/16, Sąd uwzględnił żądanie w całości.

Pozwani złożyli sprzeciw wskazując, iż pożyczka została zwrócona w znacznej części, przy czym część w gotówce (6.100zł), a część rozliczona w ramach remontu budynku (elewacja) i zakupu materiałów budowlanych. Podniesiono także, iż pożyczka wynosiła 10.000 zł a 4.000 zł zostało naliczone przez powoda tytułem odsetek.

Powód cofnął powództwo co do kwoty 1.500 zł i wniósł o zasądzenie kwoty 8.600 zł z odsetkami. Wskazał, iż za wykonane przez pozwanych prace remontowe zapłacił im umówioną kwotę.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 21 marca 2010 roku H. W. pożyczył T. T. i J. T. (1) kwotę 14.000,- zł, którą pożyczkobiorcy zobowiązali się zwrócić do dnia 1 kwietnia 2011r. Strony oświadczyły również, iż częściowe wpłaty będą pobierane i potwierdzane przez H. W.. T. T. i J. T. (1) zwrócili w gotówce kwotę 5.400 zł. W dniu 5 października 2016r. sporządzono wezwanie do zapłaty. W odpowiedzi na wezwanie T. T. zakwestionował wysokość dochodzonej należności.

bezsporne i dowód: oświadczenie k. 6 , pokwitowanie k. 27, pismo – k. 26

Sąd ustalił co następuje:

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o bezsporne okoliczności oraz dokumenty przedłożone przez strony.

Z oświadczenia z dnia 21 marca 2010 roku wynika w sposób nie budzący wątpliwości, iż przedmiotem umowy pożyczki była kwota 14.000 zł. Pozwani nie kwestionowali autentyczności swych podpisów na oświadczeniu, a zatem ich twierdzenia co do innej kwoty pożyczki nie zasługują, zdaniem Sądu, na wiarę.

Przedłożone przez pozwanych potwierdzenia oraz oświadczenia powoda wskazują, iż zwrócono kwotę 5.400 zł. Spór między stronami dotyczył pozostałej części należności. Powód twierdził, iż pozostała kwota 8.600 zł nie została mu przekazana, zaś powodowie wskazywali, iż na poczet zwrotu pożyczki zakupili materiały budowlane i wykonali elewację budynku, którego właścicielem był powód. H. W. oświadczył, iż prace remontowe nie miały związku z pożyczką, a należności wynikające z tego tytułu zostały uiszczone.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zgodnie z procedurą cywilną nie do Sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy / art. 232 k.p.c./. Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach /art. 3 k.p.c./ a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Ogólnie rzecz ujmując, artykuł 232 k.p.c. nakłada na strony obowiązek wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Jeżeli zaś strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został udowodniony (wyrok S.N. z 11.07.2001r., V CKN 406/00, Prok.i Pr.20002/4/45). Wprawdzie przepis ten zawiera też postanowienie, iż Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę, jednakże jest to tylko możliwość, a nie obowiązek Sądu. Nadto to uprawnienie Sądu może być wykorzystywane tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach, nie może zaś prowadzić do zastępowania stron w spełnieniu ich obowiązków. Działanie Sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego Sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 konstytucji RP) wyrok S.A. z 12.12.2000 r. V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116). Dopuszczenie dowodu z urzędu co do zasady nie powinno w ogóle wchodzić w grę, gdy strony są reprezentowane przez fachowych pełnomocników, wtedy bowiem kontrydiktoryjność najlepiej może służyć poznaniu prawdy materialnej (A. Jakubecki „Kontrydiktoryjność a poznanie prawdy w procesie cywilnym w świetle zmian kodeksu postępowania cywilnego„ Przegląd Sądowy 1998/10/63).

Rządząca postępowaniem cywilnym zasada kontrydiktoryjności przerzuca ciężar odpowiedzialności za wynik procesu na strony, które są dysponentami tego postępowania i powinny wykazywać inicjatywę w przedstawianiu dowodów na poparcie swoich twierdzeń. W związku z tym powód ma obowiązek dowieść fakty, z których wywodzone jest dochodzone przez niego roszczenie, a zatem musi przede wszystkim wykazać zasadność tego roszczenia (istnienie po stronie pozwanej obowiązku spełnienia żadanego świadczenia), zaś pozwany ewentualne fakty niweczące żądanie.

W ocenie Sądu powód sprostał ciężącemu na nim obowiązkowi i wykazał zarówno fakt zawarcia umowy pożyczki, jak i zwrotu jej części – 5.400 zł. Pozwani natomiast nie wykazali by kwota niezwróconej pożyczki była niższa. Powód zakwestionował ten fakt, a pozwani nie przedstawili żadnego dowodu wskazującego na zasadność ich twierdzeń,

poza ich oświadczeniami, co w ocenie Sądu, nie jest wystarczające, a zatem pozwani nie sprostali ciężącemu na nich ciężarowi wykazania niezasadności roszczenia.

Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku a biorący zobowiązuje się zwrócić te samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania na mocy art. 720 § 1 kc Sąd w punkcie I wyroku zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 8.600 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 kwietnia 2011r. do dnia zapłaty. Wobec cofnięcia pozwu co do kwoty 1.500 zł w tym zakresie postępowanie umorzono.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 § 1 kc, z którego wynika, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Pożyczka miała zostać zwrócona do dnia 01 kwietnia 2011 r., a zatem żądanie odsetek od dnia 02 kwietnia 2011r. jest uzasadnione.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 kpc. Pozwani jako strona przegrywająca obowiązani są do zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda (430 zł opłata sądowa, 17 zł opłata skarbową, 1.800 zł koszty zastępstwa procesowego).

O zwrocie kwoty 37,50 zł ze Skarbu Państwa na rzecz powoda orzeczono w oparciu o art. 79 ust. 1 punkt 3 lit. a ustawy z dnia 28.07.20105r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz.U. z 2016r., poz. 623).